

castru

1966

SAUSIS

Nr. 1

turinys

Be tėvynės	
P. Kozulis	
Puputis galvoja	4
Linutė ir Puputis	
Naujų Metų sutikimas	
Pušelė	
Snaigių šokis	9
V. Valsiūnienė	
Močiutė pasakoja	10
A. Giedrius	
Paukščių Karalius	12
J. Minelga	
Ei, važiuojam!	16
Linksmiau	18
Pranuko nuobodus gyvenimas	19
D. Lipčiūtė	
Oželis	23
A. Kašiubienė	
Tinginys Liūtukas	24
Paruošė D. Augienė	
Snaigių galvosūkis	26
Truputį pagalvok	27
Mama	28
J. Bertulis	
Mislės	31
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista	— psl. 1, 4, 32
P. Osmolskis	— 3, 9, 10, 18, 22
N. Baniienė	— 12, 13, 14, 15, 23
Aldona S.	— 13, 19
E. Muliolienė	— 16-17, 20
A. Balukas	— 21
Ses. M. Imelda	— 24

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

EGLUTĖ

▲ vienintėlis ▲
lietuviškas vaikų laikraštėlis
visame pasaulyje

1

sausis

1966

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”

Immaculate Conception Convent

R. F. D. 2,

Putnam, Connecticut 06260

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

BE TĖVYNĖS

P. Kozulis

Užsnigti visi takeliai.
Temsta. Vakaras. Ramu.
Aš mažytis, kaip paukštelis —
be tėvynės, be namų.

Tiesiai šiaurėn mūsų kelias
nuvingiuoja tarp kalnų —
neramus aš, kaip paukštelis,
be tėvynės, be namų.

PUPUTIS GALVOJA

Puputis ir Linutė

— Linute, aš tau turiu ką nepaprastai rimto, ypatingo ir... ir, — iškilmingai pradėjo Puputis. — Aš tau noriu ką pasakyti.

— Tikrai, o ką? Ar galiu spėti — gal apie tą baltą, baltą laukę, ne?

— Ne visai, tai yra antra dalis... Linute, ar tau neatrodo, kad aš jau didelis, žiūrėk! Ir žinai ką, aš jau esu trijų metų ir keturių mėnesių amžiaus... ir

— Puiku, Puputi. Ar nori švęst?

— Nu, mat, kad, kągi, nagi aš tik norėjau pasakyti, kad aš jau moku **rašyti!**

— Aha, dabar pradedu suprast. Na, sakyk toliau.

— Ar aš galėčiau pats parašyti pasaką sausio numeriui... apie sniegą, ar snaiges, ar šaltį, ar sniego senius, ar ką?

— Gerai, Puputi, rašyk! Aš tik čia pabūsiu ir tau perrašysiu, gerai.

— Aš sugalvojau tokį eilėraštį:

Žiemą viskas būna balta, balta

Ir kartais baisiai šalta —

Už tat reikia užsidėti palatą, kad nebūtų šalta kai būna balta, nes nors nėra karšta viskas taip gražu ir balta užtat kad...

— A, Puputi, tas paskutinis sakiny s truputį ilgokas, ar ne? Ar gal taip turi būti?

— Man atrodo, kad kai rašai eilėraščius apie lauką, reikia būt lauke, ar ne?

— Tikras dalykas! Bet ar tu pastebėjai — tavo paskutinis sakiny s kaip eilėraštis — “lauke” rimuoja su “ne”...

— Ššš, Linute, paklausykim kaip sniegas krenta, — sušnabždėjo Puputis, kai mudu išėjom lauk.

— Ir dar Puputi, žiūrėk, dangus apsivilko palta, — ty liai pasakiau jam į ausį. (Tos jo ausytės tokios didelės, kad jis viską labai gerai girdi, gal net girdi kaip snaigės krenta. Nežinau, niekad jo nepaklausiau.)

— Vienas dalykas yra labai sunku su snaigėm ir eilėraščiais — joms vis netinka tokie tinkami žodžiai! Linute, ar tu gali sugalvoti tinkamą žodį pradėt dainelę apie snai ges?

— Nu, tra-lia-lia ir opa-pa-pa kažkaip ne taip labai tinka...

— Nei šlimpu-pumpu, ar učia-učia, nes snaigės taip ty liai krenta, kad viskas susigadintų...

— Čiru-vyru pavasariui neblogai, o zim-bim-bim gal vasarai, bet žiemai taip ir neina, Puputi. O gal pradėkim visai paprastai su kuo kitu. Eglutės taip gražiai atrodo...

— Aha — tikrai eglutės gražiai atrodo ir tiek daug žo džių joms yra: eglytės, eglės, eglaitės, egliukės ir —

— Oi, Puputi, tu toks navatnas pelytis, peliukas, pelai tis kartais būni, kad reikia pasijuokti!

— Bet Linute, aš rimtai. Ką darysim, reikia pasakos ar eilėraščio sausio numeriui. Kas bus jei du puslapiai liks tušti!

— Gal mus pavadins tinginaičiais, Puputi, o gal išmes iš “Eglutės”...

— Linute, LINUTE, klausyk, aš jau sugalvojau! Tik dabar, paklausyk:

Visur balta, balta,

Net ir saulei šalta!

— VALIO! Einam greit užrašyti.

NAUJŲ METŲ SUTIKIMAS

Pušelė

Žiema buvo pribarsčiusi snaigių. Vėjas dideliais šuoliais vijosi jas gatvėmis ir keliais, o užlūžęs skersgatvy žerdavo pasipainiojusiam praeiviui į veidą.

Buvo paskutinė metų diena. Ji lyg nenoriai slinko vakarop. Jau ir vėjas aprimo šokdinęs sušalusias medžių šakas. Raudonas saulės kamuolys pakibo virš telefono stulpų ir paskutinį kartą bučiavo miestą. Spalvingos dėmės blizgėjo languos. Sutrupėję spinduliai biro pro šar-motas medžių šakas, maišėsi sniege. Miestas rimo, gatvės tuštėjo, fabrikų kaminai vis lėčiau stumdė dūmus, paskutinis metų vakaras baigė degti, kaip žvakės galiukas. Dar eilė valandų nuskambės bokšte ir jie bus palaidoti.

Gailutė godžiu žvilgsniu sekė kiekvieną mamytės judesį, o ji ilgoj tamsioj suknelėj atrodė kaip pasakų karalaitė.

— Tik tu, Gailute, žiūrėk mažuosius. Prieš užmigdama dar užklostyk juos. Ginas, kad neišdykautų, Nastutei reikėtų pienuko pašildyti, spintoje yra pusė torto — galite visi valgyti, — aiškino mamytė lygindama klosčių netobulumus.

— Gerai mamyte, o kada tu grįši?

— Nežinau valandos, bet tikrai po Naujų Metų sutikimo.

— Mamytė, al Nauji Metai pilma ten ateis kul būsi tu il tėvelis, al pilma pas mus? — paklausė mažoji Nastutė.

— Visur iš karto, Nastytė. Na, aš jau turiu skubėti. Tėvelis laukia. — Mamytė paskubomis pabučiavusi vaikus nušlamėjo laiptais. Kartu su tėveliu ji išėjo į lauką ir dingo už trinkelėjusių automobilio durų. Vaikai grūsdamiesi prie lango mojavė išvažiuojantiems tėveliams. Kai mašina burgzdama išleido dūmų kamuolį ir dingo, Gailutė puolėsi prie darbo. Abu su Ginu landžiojo po rūbinę, rausėsi po kamodės stalčius ir vis tyliai šnibždėjos. Saliono vidury atsirado stalas, ant jo pusė torto, riestainių, šokolado, ašotis su kažkokiu rausvu skysčiu, riešutų ir kitų gėrybių. Stalas atrodė kaip grybas su pakelta galva.

Tiek darbo, tiek skubėjimo, iki viskas buvo suruošta. Naktis įpusėjo, žvaigždės virpėjo virš kaminų, gatvės tysojo tuščios, niekas nemindė jų nugarų. Visur buvo tylu, tik mėnulio kampas lindo pro užuolaidos plyšelį. Gailė įslinko į salioną su mėlyno šilko suknia, kurią mamytė nešiojo savo jaunesnės sesutės vestuvėse.

— Gaile, tu kaip pipiras ilgam butely — kikenė Gintas.

— Tik tu užsičiaupk ir tylėk. Kur Algis ir Nastė, ar pažadinai?

— Ko man tylėti, pati tylėk.

— Ot ir tylėk, o jei ne, tai eisi į lovą.

— Kam į lovą, kad man ir čia gerai.

— Sakau tylėk. O jei ne tai...

— Gailute...

— Ką!

— Atsiprašau, tylėsiu, bet tavo uodega perilga, ar galiu panešti?

— Nastutė ir Algis turi nešti mano suknią. Kur jie?

Nastutė ilgais, ružavais, naktiniais išsitiesė kaip žvakė prie Gailutės suknios, o Algis trindamas mieguistas akis vilkosi iš paskos.

— Algi, tu nesapnuok, o stovėk tiesiai. Čia bus Naujų Metų sutikimas. Mudu su Gynu karalaičiai, o judu su Naste palydovai. Ginai, tavo plaukai taip pasišiaušę, kad baisu — rikiavo Gailė.

Naujų Metų karalaičiai su palydovais užėmė vietas prie stalo. Šviesos nedegė, nes gali dar kas nereikalingas nosį kyšelti, tik kamputį užuolaidos praskleidė į gatvės pusę ir to užteko.

Nastutei Gailutė įpylė pieno, kuris jau buvo visai atšalęs ir užsitraukęs plėvele, kuri nutyso pro ąsočio kraštą. Sau ir Gintui pilstė raudoną skystimą. Algis pirščiuku trupino tortą ir vis nekantriai klausė:

— Tai kada tie metai ateis? Aš noriu miego.

— Tik tylėk, jau tuoj bus — ramino Gailė ir pati kiek nerimo, nes atrodė dvi naktys praėjo belaukiant, o kai miegi, tai tik šmukšt ir nėra nakties.

— Ginai, Gineli, pažiūrėk į laikrodį. Kai tik bus dvylika, mes visi kartu viską išgersim. Naste, palauk, sakau visi kartu!

Ginas nuslinko prie laikrodžio, pašvietė su lempute ir nustebo, dar tik dešimta!

— Tikrai ne! Dar pažiūrėk.

— Gailute, laikrodis sustojęs. Viela ištraukta!

— Tai tu Ginai ten bešliauždamas ištraukei!

— Aš, kas tau sakė? Aš čia visai nebuvo!

— Sakyk greičiau kiek dabar laiko?

— Gaile, sakau, kad laikrodis sustojęs!

— Gineli, bėk į tėvelio kambarį, ten prie lovos jis turi laikrodį be elektros.

— Kur?

— Ant kamodės, — ne, ne, ant staliuko gale lovos, tik skubėk!

Staiga kambarį nušvito. Du dideli šviesos kamuoliai nukrypo tiesiai į saliono langus.

— Gin-ai, parvažiavo! — desperatiškai šūktelėjo Gailė ir spruko į mamytės rūbinę.

— Gaile, mamytė eis rengtis ir ras, bėk į spin... už sof... ne, po lova, persigandęs skerečiojosi Ginas. Algi, Naste, į lovą užmerkt akis!

— Ištraukęs paklodę iš stalčiaus užmetė ant vaišių stalo ir nustūmė į kampą už durų. Iki tėvelis užrakino automobilio ir garažo duris, padėjo mamytei užlipti laiptais ir atsirakino namo duris, vaikų nebuvo nei kvapo, tik paklodės kampas nutysęs pro duris.

Mamytė pasuko į vaikų kambarius, pasilenkė prie Gailutės lovos ir nusigando.

— Tėte, nagi kur dabar Gailutė. Jos lova tuščia. O angele sarge!

— Tai gal pas Nastutę? O kas čia dabar už durų?

— Kur?

— Nagi va, koks baltas skarmalas.

— Tėtukai, ten Nauji Metai už durų, neiškentė Algutis.

SNAIGIŲ ŠOKIS

V. Valsiūnienė

Išdabino baltos snaigės
Pievas sidabrėliais.
Žiemužėlė atkeliavo
Mūs tėvynėn vėliai.

Balto šilko snaiguolėlės
Tylios ir be aido, —
Tarp sumigusių eglelių
Tartum paukščiai skraido.

Jos kasdien ratelį šoka
Krisdamos ant miško,
Snaiguolėlių drabužėliai
Sidabrėliais tviska.

— Vaikai, kodėl jūs nemiegate, jau trečia valanda. O kur Gailė su Ginu?

— Mamytė, al tie metai jau atėjo? — iš kažkokio kampo išstenojo Nastutė.

— Kas gi čia dabar darosi? Vaikai, kur jūs?

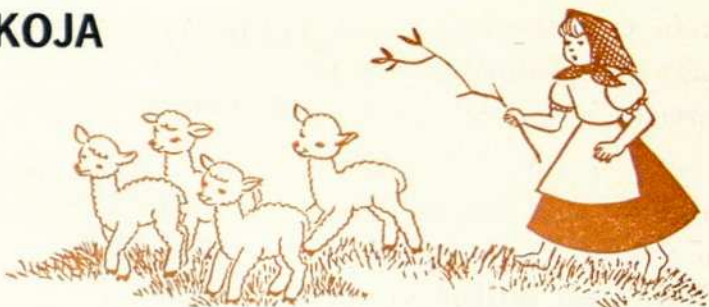
Iš kampų nedrąsiai pradėjo lysti "karalaičiai su palydovais" išbalę kaip popierius.

Tėtis su mamyte tik akimis pasižvalgė ir skubotai palydėjo vaikus į lovytes.

MOČIUTĖ PASAKOJA

A. Giedrius

IV

Aną kartą Gervylių senelė pasakojo vaikams, kaip šaukia naminius gyvulius ir paukščius. Kitą vakarą jie vėl susirinko aplink ją ir prašo daugiau pasakoti.

— Gerai, — sako senelė. Dabar žinote, kaip reikia kuriuos gyvulius ar paukščius pasišaukti. Bet pasitaiko ir taip, kad prireikia juos ir šalin pavaryti. Nesakysi kiaulei: Eik šalin! Tokia kalba jai perilga. O ir žmogui taip sakom.

— Cirkuose gyvuliai daug supranta ir daug moka, — pasakė Daunius.

— Teisybė, — patvirtino senelė. — Yra išmokytų gyvulių. O aš jums pasakoju apie paprastus gyvulius ir paukščius ūkininko sodyboje. Ten jiems ilgų kalbų nereikia. Ūkininkas nori trumpai su jais susikalbėti, todėl štai kokia ta kalba:

— Mažą katytę baido: Škie!

— Didelę katę baido: Škac!

— Šunytį baido: Šiuc!

— Didelį šunį baido: Šiuc! Arba: Šelauk!

— Avelę baido ar varo šalin: Škud!

— Veršelį varo: Tprius!

Už to žodžio vaikai užkliuvo. Jie bandė tarti. O kai anąsyk sunkesnę buvo išmokę, — tprrrriuka, tprrrriuka, — tai šitą **tprius** tuojau ištarė. Senelė pasakojo toliau:

— Veršelį draudžia, kad kur neitų: Tpriuskiu!

Tuo žodžiu vaikai vėl ėmė miklinti savo liežuvius. O Ramutė sako:

— Aš nesuprantu, kam tie ūkininkai tokių painių žodžių prigalvojo!

— Palauk, Ramute, — sako senelė. — Gražu, kai kiekvienam gyvuliui ar paukščiui pritaikytas tam tikras žodis.

O jeigu nemokyti ūkininkai jau kažinkada, labai seniai, galėjo tokius žodžius sugalvoti, tai mums gėda būtų neįsistarti.

Pagaliau visi vaikai sutarė, kad geras buvo Lietuvos ūkininkų išgalvojimas. O senelė toliau pasakojo:

— Karvę varo: Se! Arba: Siu!

— Karvę draudžia, kad kur neitų: Kūre!

— Kumeliuką baido: Škeš! Arba Škiuš!

— Arklių ragina panašiai, kaip ką bučiuojant, tik ilgiau patęsiant: Pccc!...

Su tuo garsu vėl vaikams buvo darbo. Daunius tuojau ištarė. O Karytis sako:

— Aš arkliais nesivažinėsiu: įsitaisysiu automobili.

O senelė sako:

— Arklių ir kitaip dar pavaro: Na, bėri! Ėi!

— Taip tai lengva, — pasidžiaugė Karytis.

Senelė toliau pasakojo:

— Arklių stabdo: Tprrrr!

Karyčiui ir tas žodis nesisekė.

— Aš mašiną koja sustabdysiu, — pasakė jis.

O senelė toliau pasakojo:

— Paršelių baido: Ukš! Arba: Šiukš!

— Kiaulę varo: Uč! Arba Učy!

— Ožką varo: Škud!

— Viščiukus baido: Špiš!

— Vištas baido: Štiš!

— Ančiukus, žąsiukus ir antis baido: Špul!

— Žąsis baido: Žius!

— Mamute, — tarė Ramutė, — aš knygelėje skaičiau, kad žąsinas skaudžiai žnybia.

— Ne tik žnybia, bet ir muša, — pasakė senelė. — O žnybia ir muša ne be reikalo.

Vaikai norėjo, kad senelė daugiau apie tą pikčiurną papasakotų, bet ji pažadėjo kitą kartą. O dabar jie stengė neužmiršti, kaip kuriuos gyvulius ir paukščius baido ir varo šalin.

PAUKŠČIŲ KARALIUS

Jonas Minelga

Kas čia daros?!
Paukščiai baras, —
Tarp sparnuočių
Kyla karas.

Pempė snapą
Jau galanda,
Kielė muša
Pečialandą.

Neria vanagas,
Lyg kulka,
Sudorojęs
Žvirblių pulką.

Nepamatė
Jie plėšiko, —
Tik plunksnelių
Krūvos liko.

— Kirsk, — varnėnas
Čiauška žmonai, —
Kad dulkėtų
Pesliui šonai!

Karklo vytę!
Beržo šaką!
Lėkim, bėkim
Į ataką!

Šiaušias kregždė
Prieš kikilį, —
Laibakojo
Ji nemyli.

Mat, kepurė
Jo nežvilga,
Uodega,
Žiūrėk — kaip smilga!

Šimtas varnų
Vejas garnį:
— Ar paspruksi,
Ilgasparni?!

— Ką-ką-ką
Sakai, drauguži?
Tuoį sukrausiu
Jas į gūžį!

Ima žąsinas
Plūst anti,
Kad ji unguri,
Kaip pantį,

Pasigavus,
Kelia puotą, —
Sesei žąsiai
Rodo šluotą.

— Šuldu - buldu!
Pievom aidi.
Kalakutas
Bara gaidį.

O gaidelis
Kad suriko:
— Kakaryko!
Kakaryko!

Balandėlį —
Paukštį taikų,
Tuščiagalviu
Povas laiko.

Pasipūtęs
Toks — per dieną
Jį visur
Matysi vieną.

Pažiūrėkit, —
Tikras Juokas!
Pešas zylė
Ir apuokas.

Mušės, pešės
Jie nuo ryto,
Kol nuo kelmo
Nusirito.

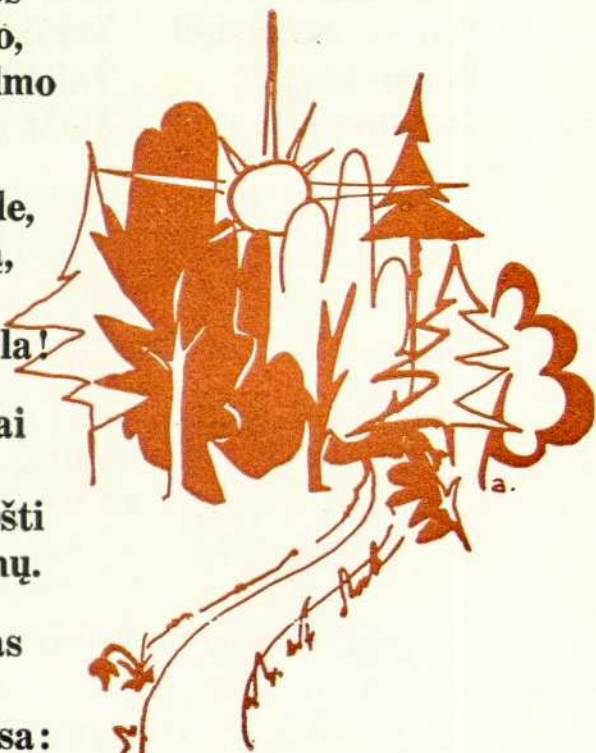
— Volungėle,
Spruk į šilą,
Kurtinys
Pietauti kyla!

Sako, puikiai
Jis išmano,
Kaip paruošti
Kepsnį skanų.

Kyla sakalas
Į aukštį,
Šaukia kuosa:
— Mušt tą paukštį!

Išdidus —
Į mūsų būrį
Niekada jis
Nepažiūri!

Kimba starta
Į pelėdą:
— Kaip tau dieną
Snaust negėda!

Tik pažvelk —
Saulutė šviečia
Ir visus
Į darbą kviečia!

— Slėpk vaikus,
Tetervinėli,
Bunda kranklio
Šeimynėlė!

Nuo jų triukšmo
Aidi gojai
Ir prasideda
Pavojai!

Kurapkėlė
Griežlei sako:
— Nesipainiok,
Bėk nuo tako!

Negirdėta —
Man — kaimynei
Vakar koją
Tu numynei!

Kas čižylai
Pasidarė?
Pasišiaušus
Čiurliui tarė:

— Nei tu čiulbi,
Nei tu šoki,
Nei šakelėm
Laipiot moki!

Dagiliukas
Bara genį:
— Ko triukšmauji,
Besmegeni!

Būk protingas,
Spruk iš uosio —
Tau dainelę
Padainuosiu!

Kas ten pokši,
Treška, brazda?
Tai tilvikas
Muša strazdą.

Apsidairo —
Rytas brėkšta,
Tuo apkulti
Eis ir kėkšta.

Šiaurūs vėjai
Liovės pūtę:
— Imk lizdelį
Kraut, gegutė!

Ko vis spoksai
Į nykštuką,
Sau, ne tau
Jis gūžtą suka!

— Ei, perkūno
Oželyti,
Kai lietutis
Stoja lyti,

Kiras upėn
Nešas puodą, —
Saugok, saugok
Savo kuodą!

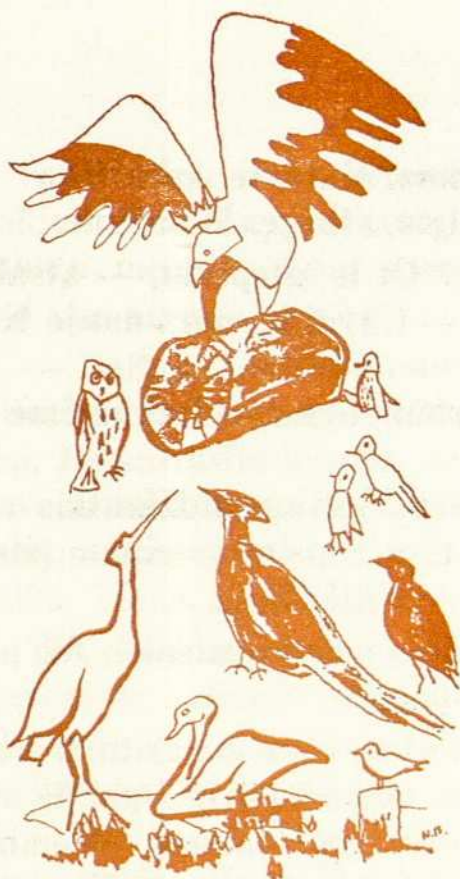

Ima suokt
Lakštingalėlė:
— Slėpkis,
Broli vyturėli!

Ir piktai
Sušunka giriai:
— Jūs peštukai,
Ne didvyriai!

O ir jūroj
Vyksta karas, —
Pasikinkęs
Vėją, naras

Į žuvėdros
Pilį kyla, —
Išsigandę
Bangos tyla.

Čirškia sniegena
Virš sodo,
Raudongūžei
Kumštį rodo.

Trepsi kojom,
Pasišiaušia, —
Keberiokšt
Abi po kriaušę.

Buvę taikūs
Nuo senovės,
Visą dieną
Paukščiai kovės.

Antrą — ryžos
Baigti kovą,
Susitarę
Rinkt valdovą,

Kad tasai
Bylas jų spręstų
Ir vaidai
Nebesitęstų.

Žvalgos — ieško
Kandidato,
Kokio nori —
Nesimato.

— Siūlau arą! —
Šarka tarė, —
Jis, girdėjau,
Lapę barė,

Kam tik paukščius
Ji medžioja,
Piaut sparnuočių
Nenustoja.

Kad sušuko
Paukščių dvaras:
— Mūs karalius
Aras! Aras!

Tuoj karūną
Jam uždėjo
Ir į sostą
Palydėjo.

Grįžo vėl taika
Į mišką,
Kurs nuo ryto
Aidi, pyška.

Iš padangių,
Sodų, girių —
Čiku-čeku,
Čir-vir-viru...

EI, VAŽIUOJAM!

— Laima, Katryte, spėkit ką! — sušuko Algis, atbėgęs iš kažkur.

— Ką? Ot ir atspėsiu, — atsakė Katrytė. — Gavai ką nors naujo Kalėdoms...

— Turbūt roges! — Laima ėmė ir atspėjo.

— Tikrai, gavau didžiausias roges. Visi trys tilpsim — einam pasivažinėti, — siūlė Algis.

Mergaitės nieko neatsakė. Jos pažino Algį-palgį.

Einam už to medžio pasitart. Niekad negali žinot ką Algis-palgis sugalvos, — Katrytė Laimai pašnabždėjo, ir abi pradingo už medžio.

Tuo tarpu Algis atsitempė naujas roges. Mergaičių nosytės kyšt iš už medžio. Akutės tik blink, blink — tai gražios rogės!

— Einam, Algis-palgis kartais visai neblogas, — įsidrąsino Laima.

— Ei, jūs ten, greičiau. Vasara ateis ir sniegas ištirps, kol jūs susitarsit!

Mergaitės viens, du, op ir prisi-statė prie rogučių.

— Na, mes jau čia, važiuojam!

Algis sėdo pirma, nes vairuotojai turi sėdėt prieky, paskui Katrytė, tada Laimutė, nes ji mažiausia ir būtų sunku rasti jei iškristų.

— Ar jau? Gerai, va...

E.M.

— Bet kur mes važiuojam, Algi? Tokius svarbius daiktus reikia iš anksto nutarti. Kaip mes žinosim, kad jau atvažiuovom?

— Laima, pradėsim nuo čia, ir važiuosim ir važiuosim, o tada sustosim. Jei sutiksime kupstą, ar kiškį pasisveikinsim, gerai? Dabar užteks kalbų — mergaitės visada per daug kalba. Viens, du, kojas ant rogių, op!

Tik cakt, šmakšt Algis-palgis pasispyrė ir kelionė prasidėjo. Rогės lėkė kaip vėjas. Laima atidarė burną surikti, bet atsiminė ką Algis jai sakė ir vėl uždarė. Zvim-bim rogės pralėkė medį. Zvim-bim-bim pralėkė krūmą.

— Algi, žiūrėk, kupstas! Suk į kairę! — staiga suriko Katrytė.

Per vėlu, kupstas jau čia.

PLIUMPT!

pliump!

pliump!

Trys duobutės atsirado sniege. Iš vienos kyšojo Laimos batai, iš antros Katrytės, iš trečios Algio-pulgio.

— Tai ir atvažiuovom! Kitą kartą policininkas atims tavo leidimą vairuoti, — barėsi Katrytė.

— Na, kam jūs čia pykstat? Aš siūliau važiuot — nieko nesakiau kas bus kai reiks sustot! — juokėsi Algis-palgis.

LINKSMIAU

Vienas jaunas vyrukas pradėjo girtis savo aukšta kilme:

— Mano protėviai kilę iš karališkos giminės.

— Greičiausia gali įrodyti, kad jie buvo Nojaus arkoje.

— Visai ne. Jie turėjo nuosavą laivą.

— Ponas mokytojau, ar jūs ką nors nubaustumėt už tai, ko jis nepadarė?

— Ne. Tai būtų neteisinga.

— Ot gerai, nes aš nepadariau pamokų.

— Na, Birute, ar daug išmokai pirmą dieną mokykloje?

— Ne labai, rytoj turiu grįžti!

— Ko verki, Rūtele?

— Mamytė sakė pereiti per gatvę tik tada, kai automobilis pravažiuos. Pusė valandos laukiau, o dar nė vienas nepravažiavo!

— Mano tėvelis sau batų nevalo.
— Taip? O kam jis valo?

— Man patinka gulti ir kelti su vištomis. O tau?

— Man smagiau savo lovoj miegoti.

— Kokios baisios atostogos! Lijo visą laiką.

— Negalėjo būti taip blogai — žiūrėk, net spėjai nudegti.

— Tai ne joks nudegimas, ten rūdys.

— Sakyk, Jonuk, koks tavo vardas?

— Petras.

— Kaip tai? Juk tu Jonukas.

— Tai kam klausi, kad žinai?

▲ ▲ ▲
Mokytoja klausia Pranuko:

— Kuris svarbesnis: saulė ar mėnulis?

— Žinoma, mėnulis.

— Kodėl? Aš manau, kad saulė.

— Mėnulis šviečia naktį, todėl nėra taip tamsu. Saulė šviečia dieną, kai ir taip šviesu.

▲ ▲ ▲
Susitinka dvi vištelės:

— Girdėjau, kad ūkininkas mano kiaušinius parduoda už 40 centų, o tavo tik už 35.

— Na, o kam man pervargti už penkis centus?

▲ ▲ ▲
— Seneli, kas ten? — klausia vaikutis.

— Karvė.

— O kas tie du daiktai, kurie išsikiša iš jos galvos?

— Tai ragai.

Po kiek laiko karvė garsiai subaubė. Vaikutis vėl susidomėjo ir paklausė:

— Seneli, kurį ragą karvė pučia?

▲ ▲ ▲
Motina: Sauliau, kodėl tavo rankos žuvim kvepia? Tu turėjai būti mokykloje.

Saulius: Buvau, mama, tik parsinešiau tą vadovėlį, kuriame yra istorija apie Joną ir banginį.

PRANUKO NUOBODUS GYVENIMAS

D. Lipčiūtė

Pranukas Vėjūnas gerai nutaikė sniego gniūžtę pro tvoros kam-
pą. Pranuko motina, kuri tuo metu grįžo iš krautuvės, linksmai pa-
žvelgė į jį ir nusijuokė:

— Tu vis geriau ir geriau pataikai, mano vaike.

Bet berniuko veidelis buvo apsiblausęs, ir jis nepragiedrėjo nuo
motinos pagyrimo.

— Esi neblogas vaikas ir kituose dalykuose. Tu padedi tėtei ir
mane užvaduoji namų ruošoje. Visad malonu, kai tu esi kartu. Galė-
sim tavimi pasidžiaugti per Kalėdų atostogas. Mūdu su tėte nuošir-
džiai dėkosime Dievui už mūsų gerus vaikus, — pirmoje vietoje už
tave...

Taip šiltai motinos paglostytas, Pranukas pagaliau prašneko:

— O už ką aš turėčiau dėkoti? Už tas senas pačiūžas?

— Pačiūžas gavai gimtadienio proga. Aš matau, kad tu labai mie-
lai su jom žaidi, — kalbėjo ramiai Vėjūnienė.

— Taip, žinoma... bet... Et, niekis... Dalia važiuoja į New Yorką
pas Antano tėvus. Ir Tomuką ima su savim, nors tas tik dviejų mė-
nesių.

— Tai kas? Jie grįš ir tu juos kasdien matysi. Jų namai šalia, —
įsiterpė mama.

— O Jurgis mokosi kolegijoje ir neatvažiuos, nes neturi kelionei
pinigų, — dėstė lyg negirdėdamas Pranukas.

Mama pažvelgė į jį tiriamai ir kiek griežtoku balsu pasakė:

— Man rodos, kad būdamas 11 metų galvoji per daug vaikiškai,
jei pavydi seseriai ir broliui.

— Aš nepavydžiu, — atsiduso Pranukas, — aš tik sakau, kad jie visados ką nors daro, o aš nieko...

— Tai kodėl tu nepatenkintas? — pikčiau prašneko motina. Sūnus nuleido galvą.

— Ne, mama, — tarė jis. — Aš tik sakau, kad man niekad nieko įdomaus neatsitinka, kuo aš galėčiau tikrai pasidžiaugti ir už ką dėkoti.

Tada prabilo tėvas iš dirbtuvėlės:

— Žinai ką? Kadangi tu nenori su mumis ši vakarą eiti į koncertą, tai pasikviesk Roką Kūgį pernakti pas mus. Jūs drašūs berniukai, galėsit miegoti sandėlyje.

— Ar rimtai, tėtė? Patys vieni?

— Žinoma. Jūs esat pakankamai dideli, kad apseitumėt vieni kol mes grįšim. Jei ko reiktų, jūs visad galite nueiti pas pusbrolių Joną.

— Tai puiku! Palaukit, aš tuoj paskambinsiu Rokui. Tas atsistos ant galvos!

Vaikams buvo didelė pramoga susinešti guoliams reikalingus daiktus ir kiek maisto. Ant aukšto buvo įruoštas didelis kambarys, kurio trijose sienose buvo langai, o ketvirtoje pusėje stiklinės durys. Viduryje stovėjo didelė patogi lova, kėdė, net kilimėlis buvo patiestas. Netrūko ten knygų, žurnalų ir visokių nereikalingų daiktų daiktelių dėžėse.

Berniukai nenusirengė ir nutarė nemiegoti. Bet nuovargis darė savo, ir jie išsitiesė ant lovos. Rūkas lauke ėmė tirštėti.

— Iš tikrųjų, čia visai ramu ir jauku, — pasakė Pranukas. Jis atsikėlė, pažvelgė pro pietinį langą, kur buvo jo paties namai, paskum pro rytinį langą, kur stovėjo jo sesers Dalios namelis.

— Jokios šviesos, — pasakė jis.

— Ar tu bijai? — paklausė Rokas.

— Ne. Ko aš galėčiau bijoti?

Rokas atsikosėjo. Gal jis norėjo išvalyti savo gerkle, kurią buvo ėmusi smaugti baimė. Tada jis prašneko:

— Aš irgi nebijau. Bet ar tu girdėjai apie nesenai įvykusius apiplėšimus mūsų apylinkėj?

— Ah! tai pas jus... Čia už mylios to niekad nėra buvę, — įtikinančiai kalbėjo Pranukas.

— Bet vieną kartą gali atsitikti ir čia, — užsispyręs kalbėjo Rokas. — Tie plėšikai pasiunčia saviškius apsižvalgyti, o kai namuose nieko nėra, ateina ir apiplėšia. Žiūrėk, juk tavo sesers namai neužrakinti. Ir tavo tetos namai taip pat. Netgi jūsų namų durys neužrakintos. Ar išmintinga ir saugu taip elgtis gyvenant užmiestyje?!

— Tai kas čia nuostabaus? Mes niekad nerakiname durų. Be to, Sargis nuvytų kiekvieną, kurio jis nepažįsta.

Taip pasikalbėję jie užsiklojo ir greit užmigo. Po kiek laiko Pranuką pažadino piktokas Sargio lojimas.

— Kelkis — prašnabždėjo patylomis Pranukas, bet draugas jau buvo atsikėlęs. Jis žiūrinėjo pro langus.

— Aš matau šviesas tavo ir Dalios namuose... Ir aš mačiau šešėlius, kurie slapstosi.

— Tu sapnuoji, — pasakė Pranukas, — kodėl aš nieko nematau?

Kaip tik tuo metu žybtelėjo šviesa iš tetos lango link Pranuko tėvų namų. Iš ten atsakė kita šviesa.

— Tai sutarti ženklai! — šnibždėjo Rokas.

Vaikai pamatė, kaip nuo garažo pusės perbėgo tamsus šešelis. Berniukai nutarė žūt būt nueiti į Dalios namus ir paskambinti policijai.

— O kodėl nenuieiti geriau į tavo pusseserės namus?

— Jie gali mus pamatyti pereinant vieškelį.

Berniukai atsargiai nusileido laiptais žemyn ir susilenkę ligi žemės, slėpdamies palei krūmus, rėpliodami ir pusiau gyvi pasiekė Dalių namus. Įžengę į juos, Pranukas skubėjo tiesiai prie telefono, tačiau prieš jam pakeliant ragelį, Rokas sušnibždėjo:

— kažkas ateina.

Ir tikrai, pasišviesdamas taką, kažkas įėjo į prieangį. Per virtuvę artinosi į valgomąjį, kur abu vaikai buvo pasislėpę už durų.

— Ciupkim jį, — vos girdimai pratarė Pranukas.

Siaubo pagauti, jie šoko kaip pamišę iš už durų ir griebė už išibrovėlio kojų. Tasai, baisiai surikęs, griuvo kniūbsčias ir gulėjo nekrutėdamas.

— Jis apsvaigo, — tarė Pranukas, — bet geriau mes jį suriškime, nes atsigavęs jis dar gali pabėgti.

Tuo metu, kai jie triūsė prie aukos, įslinko antra žmogysta. Instinktyviai, nieko kito nesugalvodamas, griebė Pranukas savo vandens šautuvėlį ir paleido čiurkšlę į žmogų.

— Ei, — sušuko tasai, — nešaukit, aš pasiduodu.

Tuo tarpu į Vėjūnų kiemą įvažiavo automobilis ir jo lempos apšvietė kambarį. Prieš save Pranukas pamatė jauną vyrą, aukštai iškėlusį rankas. Nuo jo veido ir krūtinės varvėjo vanduo. Tai buvo jo brolis Jurgis. Jis pažino Pranuką ir šūktelėjo:

— Tai gražiai apsidirbai su mudviem, brolau, — ir uždegė lempas.

Surištasis dar gulėjo ant grindų. Kaktoje pūpsojo guzas, bet vaikas šypsojosi.

— Įsivaizduokit, ką pasakys kolegijos draugai, kai sužinos, kaip mane sukimšo į pypkę tavo jaunas broliukas...

OŽELIS

Albina Kašiubienė

— Po žilvičiu, po žaliu,
Matau aš du rageliu.
Tai oželis striukumbukas, —
Sako mažasis Petriukas!

Jo rageliai du smaili,
Ir plaukai visai žili.
Barzdele jis šluoja taką,
Ir pažiūri, ar kas seka.

Jo barzdelė nešukuota,
Susivėlus, lyg ta šluota.
Kai aplinkui nieks nemato,
Gal jis barzdą ir pakrato.

Dulka laukas, dulka oras,
Ožį ima piktas noras.
Įsibrėžęs dar subliauna
Ir ragu į sieną šauna.

Tai oželis, tai ožys.
Niekas jo nepamokys —
Jam nereikia jokio rašto,
Jis yra iš mulkių krašto.

— Bet kaip judu čia atsiradot? — paklausė pagaliau iš baimės atsipeikėjęs nugalėtojas Pranukas.

Pasirodė, kad po to, kai Jurgis parašė tėvams negalėsias atvažiuoti, pasitaikė proga. Vienas studentas važiavo pro šį miestą. Taip jis su draugu atvažiavo šventėms. Neradę nieko namuose, norėjo pasislėpti pas seserį ir padaryti staigmeną, kuri baigėsi liūdnai.

— Kas gali tikėti, kad vandens šautuvėlis ir jauni vyrukai, kaip judu, gali paimti nelaisvėn du suaugusius žmones? — Ir jis draugiškai patapnojo broliukui per pečius. Šis iš džiaugsmo, beveik nėrėsi iš kailio.

— Pagaliau ir aš padariau ką nors, kuo tikrai galiu pasidžiaugti. Bus smagios Kalėdų atostogos!

TINIGINYS LIŪTUKAS

Paruošė D. Augienė

Liūtukas buvo didelių liūtų giminės vaikas. Gyveno zoologijos sode. Jis buvo baisus tinginys.

Drąsutis prižiūrėjo Liūtuką ir jo labai bijojo. Liūtukas labai džiaugėsi, kad Drąsutis jo bijo, ir tyčia gąsdindavo jį, piktai urgzdamas ir rodydamas dantis...

Drąsutis kasdien turėjo išnešti Liūtuką iš narvo į saulę, nes Liūtukas tingėjo pats nueiti.

Drąsutis turėjo jį papenėti, nes Liūtukas tingėjo kilnoti šaukštą prie savo snukučio.

Drąsutis kasdien turėjo surankioti Liūtuko išmėtytus žaislus, nes jis pats netvarkydavo.

Drąsutis kasdien maudydavo išlepėlį, nes jis tingėjo išsimuiliti ir nusitrinti nugarą.

Kai būdavo šalta, Drąsutis jį apvilkdavo šiltu megstiniu, nes tas nepasirangė iš tinginystės. Ir už visa tai Liūtukas niekad nepasakydavo ačiū.

Drąsutis baisiai privargdavo su tuo tinginiu Liūtuku. Visi gyvuliai buvo kitoki: beždžionė pati susišukuodavo, jūros arklys pats išsišveisdavo dantis, drambliukas pats gražiai paėsdavo, meškiukas niekad neprašydavo užrišti batų. Liūtukas pasipūtes kartojo: "Aš esu gyvulių karalius. Visi turi man tarnauti".

O teisybė buvo ta, kad jis buvo **TINGINYS**.

Vieną karštą vasaros dieną Drąsutis gainiojo nuo Liūtuko muses. Tarnas buvo taip pavargęs, kad apalpo. Greitoji pagalba jį nuvežė į ligoninę. Visi galvojo, kas dabar bus. Kaip Liūtukas versis be Drąsučio.

Niekas jo nenešiojo, nerinko išmėtytų žaislų, neprausė, nepenėjo ir nevaikė musių. Liūtukas sumenko, nuliūdo. Jis labai laukė sugrižtančio Drąsučio. Tuo tarpu Drąsutis ligoninėje stiprėjo ir sveiko. Ten jis susitiko su garsiu gyvulių tramdytoju. Jie nuoširdžiai išsikalbėjo. Drąsutis pasipasakojo savo vargus.

— Liūtai mėgsta būti lepinami. Reikia tačiau juos paimiti į nagą ir jie pasidaro paklusniausi gyvuliai.

— Tik ne mano Liūtukas...

— Taip, ir jis. Aš žinau vieną paslaptį, — ir tramdytojas pašnibždėjo kažką į ausį...

Liūtukas nesitvėrė džiaugsmu pamatęs sugrižusį Drąsutį. Jis jį meiliai apkabino ir stipriai suspaudė. Po to jis išvirto ant šono ir vėl buvo tas pats tinginys Liūtukas.

— Paduok man vakarienę, — įsakė jis Drąsučiui.

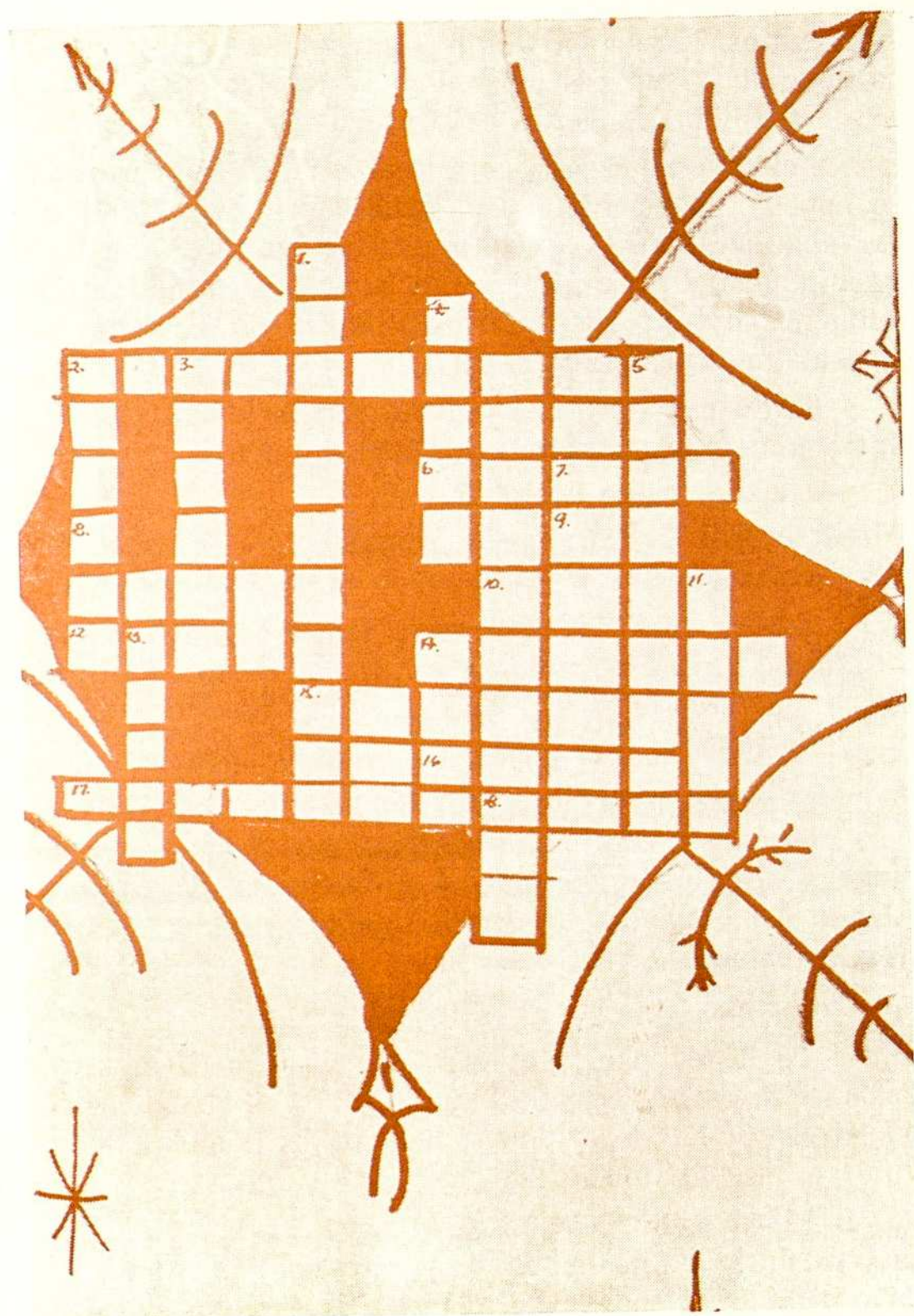
— Pasiimk pats, gana jau tinginiavai, — atsakė tarnas. Liūtukas išsižiojo iš nustebimo, baisiai suurzgė. Drąsutis nė nesujudėjo, tik priėjęs pašnibždėjo jam į ausį: "Jei tu nepasitaisysi ir vis būsi tinginys, aš tave išsiųsiu atgal į džungles."

To užteko.

— Ne ne — į džungles grįžti aš nebenoriu. Ten skruzdelės lenda į ausis, gyvatės gelia, ten taip drėgna ir šalta, o kartais taip karšta, kad nosis ima rūkti... Ir niekas su tavim ten nesieltgia draugiškai... Net ir kiti liūtai...

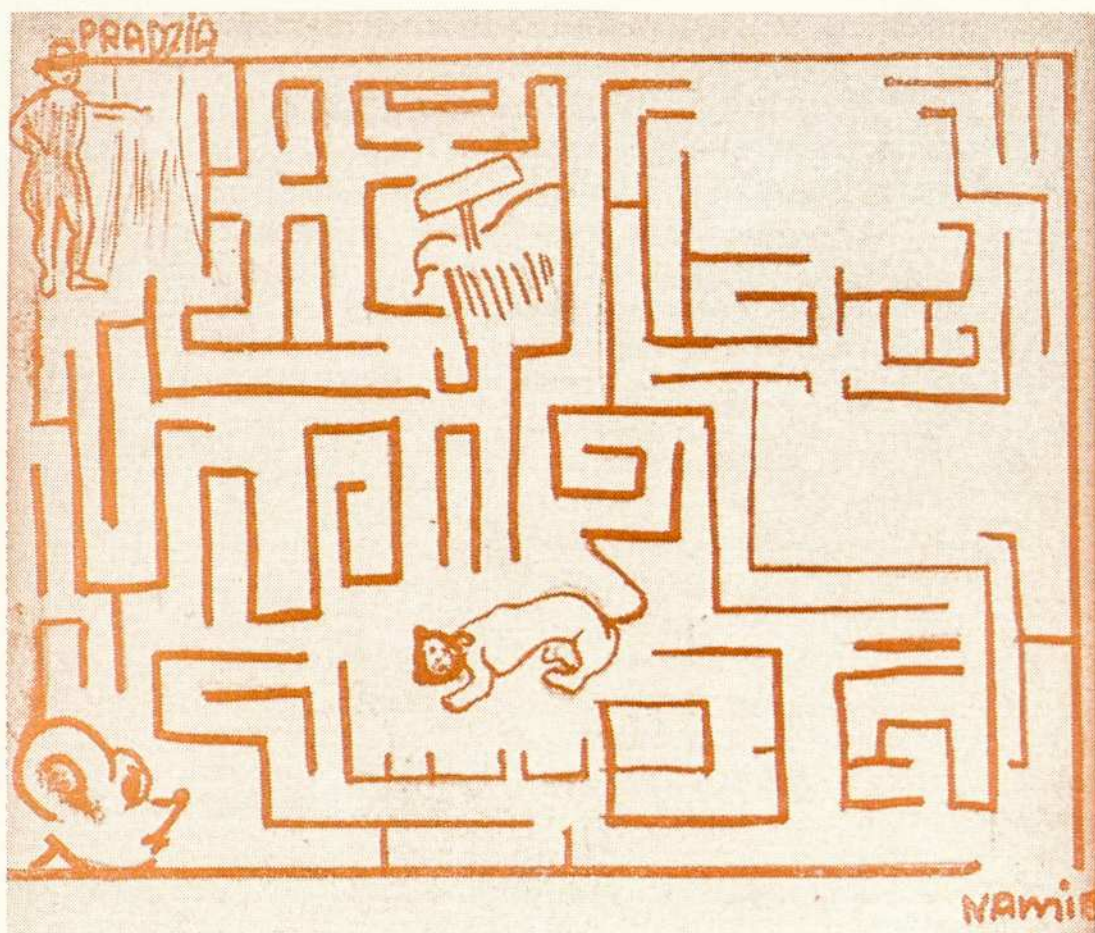
Ir Liūtukas nusileido. Ėmė klausyti. Jis sutvarkydavo savo žaislus, pats nusimaudydavo, pats paėsdavo, užsivilkdavo nertinį, jei būdavo šalta. Viską jis darė, ką jam liepdavo Drąsutis. Tinginio liga buvo išgydyta.

SNAIGIŲ GALVOSŪKIS

TRUPUTĮ PAGALVOK

Šis drąsus vyrukas nori grįžti namo. Ar galite jam padėti?

Skersai:

2. Džiaugsmas.
6. Atgarsys.
8. Vieta, kur kūriama ugnis.
9. Sušukimas.
10. Taip pat.
12. Galima čiuožti ten, kur...
14. Tapti ilgesniu.
15. Spalvuotas.
16. Ne čia.
17. Nučiupo.
18. Žemės plotas apsuptas vandeniu.

Žemyn:

1. Jei galėtum, ... gėlę.
 2. Lauke kūriama ugnis.
 3. Pavoingas maistas.
 4. Vieta, kur gyvenama.
 5. Maži sniego gniūžulėliai.
 7. Lietingas oras.
 10. Pasiilgimas.
 11. Lyg.
 13. Šaltas ir slidus.
 14. Irkluoti laivą.
- (Atsakymai psl. 31)

MAMA

Vieno veiksmo vaizdelis Motinos Dienos proga.

Juozas Bertulis

VEIKĖJAI:

Motina

Jos vaikai:

Danutė — (4-5 m. amžiaus),

Algiukas — (6 m.)

Jonukas — (8 m.)

Birutė — (9 m.)

Sigitas — (12 m.)

Marytė — (15 m.)

Giminės:

Giedrė — (12 m.)

Mindaugas — (10 m.)

Kiti vaikai, mokyklos draugai.

SCENA I.

(Motina neria nerinėli vaikiškam rūbui, arba siūvinėja. Įbėga Danutė verkdamą).

DANUTĖ: Mama, mamute, Algiukas mane nuskliaudė!

MOTINA: O ką jis tau padarė?

DANUTĖ: Jis mane pavadino "ožka".

MOTINA: Argi tu nežinai, kad tu nesi ožka?! Tavo vardas juk yra Danutė. Taip jam ir pasakyk.

DANUTĖ: (džiaugdamosi išbėga) As jam taip il pasakysiu.

SCENA II.

(Už valandėlės įbėga Algiukas verkdamas).

ALGIUKAS: Mama, e-e-e, Danutė mane nuskriaudė, e-e-e.

MOTINA: Kaip ji galėjo tave nuskriausti?! Juk ji yra mažesnė už tave!

ALGIUKAS: Ji mane išvadino: "asilo galva".

- MOTINA: Kodėl ji galėjo tave taip pavadinti? Tur būt tu buvai kal-
tas? Ką tu jai pasakei?
- ALGIUKAS: Ji supyko, kam aš ją pavadinau "ožka".
- MOTINA: Negražu su sesute bartis. Eikite ir susitaikykite. Abudu
esat kalti. Broliukas su sesute turi gražiai gyventi.
- ALGIUKAS: (*Truputį patylėjęs*) Mamute, kodėl iš asilo visi juokiasi?
Ar jis iš tikrųjų yra kvailas?
- MOTINA: Kiekvienas gyvulys turi tiek proto, kiek Dievulis jam da-
vė. Iš asilo šaiposi gal todėl, kad jis yra nerangus, tingus,
eina galvą nuleidęs, ausis pakabinęs.
- ALGIUKAS: Mamute, ar asilas žino, kad jis yra asilas?
- MOTINA: Tur būt žino, nes atrodo, jog savimi yra pilnai patenkin-
tas.
- ALGIUKAS: Ar kai kas iš gyvulių jam negalėtų pasakyti, kad jis savo
asiliškumą turėtų pakeisti?
- MOTINA: Sakoma, būk tai vienas asilas šventė savo gimtadienį.
Atėjo jį pasveikinti įvairūs žvėreliai, gyvuliai. Visi jam
linkėjo dar ilgai gyventi, daugiau drąsos, linksmumo,
draugiškumo ir t. t. Atėjusi lapė jį pasveikino ir pasi-
džiaugė, kad jis yra linksmas, galvą iškėlęs, laimingas,
ir turi tiek daug draugų. Asilas su pasididžiavimu sako:
"Matai, kumute, asilas nėra pastumdėlis, kaip kiti, jis
yra garbingas. Aš tikiu, kad ir tu, kumute, norėtumei asi-
lu būti". Lapė uodegą pasuko į šalį ir linksmi sako: "Be
abejo, asilėli, norėčiau tavo vietoje būti, jeigu nebūčiau
sutverta lapės kailyje".
- ALGIUKAS: Ot, gera mintis atėjo! Bėgsiu ir Dnutei pasakysiu, kad ji
yra suktą, kaip lapė (*Išbėga. Motina šypsosi.*)
- MOTINA: Na, vaikai! Visi mes tokie buvom. Tai yra brangiausias
gyvenimo laikas. Neveltui yra sakoma: (*kalba, arba dai-
nuoja*)
Jūs laimingi, mažulėliai,
Kol skrajojat su drugeliais.
Kol globoja jus mama, —
Rūpestėlių jums nėra.
Jums terūpi vien pažaisti.
Grynas oras — jūsų vaistas.
Švelni saulės šiluma
Jus globoja, lyg mama.
Brangios valandos vaikystės!
Jas sudrumsti tenedrišta
Tas, kurs myl tikrai vaikus,
Nes iš jo išaugs žmogus.

SCENA III.

(Ibėga Mindaugas ir Jonukas, vienas kitą perkirsdami, perstumdami. Abu pribėgę prie motinos skundžiasi.)

JONUKAS: Mama, Mindaugas iš manęs atėmė šautuvėlį ir įmetė į prūdą.

MINDAUGAS: O kam jis norėjo Margiuką nušauti!

JONUKAS: Aš ir nemaniau nušauti, aš vien tiktai taikiau į Margį.

MINDAUGAS: O jeigu tuo metu šautuvėlyje būtų buvusi kulka, tai ir būtum nušovęs mano šuniuką!

MOTINA: Vaikai, jeigu norite su šautuvu žaisti, nevalia taikyti į kokį gyvą daiktą. O ypač žmogų. Pasistatykite lentelę, popierinę dėžutę, bonkutę, arba šiaudų iškamšą.

MINDAUGAS: Ačiū, tetule. Ot gera mintis, ar ne, Jonuk! Bėkim išbandyti (abu išbėga).

SCENA IV.

(Ibėga Birutė verkdamą)

BIRUTĖ: Mama, mama, Džekis mane purvais aptaškė (rodo suknelę). Ve, į ką panaši mano suknelė! Purvina.

MOTINA: Kaip tai įvyko?

BIRUTĖ: Mes žaidėme šalia pelkės. Džekis mane su alkūne pastūmė. Aš jam už tai parodžiau liežuvį. Jis, supykęs, įbrido į liūgną ir su koja mane aptaškė.

MOTINA: Pasakyk Džekiui, kad jis elgtusi padoriai. Jeigu dar kartą jis ką blogo padarys, į mūsų kiemą jo daugiau nebeleisiu ateiti. O jus irgi neleisiu su juo žaisti.

BIRUTĖ: (Susimąstė. Ūmai) Ne, mamute, aš jam pasakysiu, kad jis turi ateiti ir tavęs atsiprašyti, jeigu nori su mumis žaisti.

MOTINA: (Šypsodamosi glosto galvutę) Bet gi tu, Birutėle, jau irgi pradedi galvoti.

BIRUTĖ: Aš dažnai kai ką kombinuoju, bet, kai reikia padaryti, — nesiseka. Išsina ne taip, kaip norėjau.

MOTINA: Gerai, Birutėle, kad galvoji. Išaugai protinga mergytė. Pradžia visados sunki. Nenusimink todėl, jei neišsina pagal tavo norą. Su kantrumu daug, ir didelių dalykų padarysi.

BIRUTĖ: Mama, kodėl žmonės pyksta, kai jiems pasakai teisybę?

MOTINA: Iš ko tu tą spėjį?

BIRUTĖ: Jurgutį juk visi vadina durneliu, kiti net — avingalviu. Kai aš jam tą pasakiau, jis supykęs man į ranką įgnybė. Net dabar tebeskauda.

MISLĖS

1. Devynios mįslės, pakrūmėj kiškis.
2. Sidabro juosta laukais, pievomis vingiuoja.
3. Mažutis spirgūtis dideliais žingsniais eina.
4. Linksta, bet nelūžta.
5. Kas be kalto be kaltelio, be gražto be gražtelio per upę tiltą pastato?
6. Baltas drabužis žemę kloja.
7. Keturios motinos turi penkis vaikus ir visi vienu vardu.
8. Panešti galima, suskaičiuoti — ne.
9. Mažas šulinėlis, juodas vandenėlis.
10. Kai mėlyna — juokias, kai pilka — verkia.

Atsakymai: 1. Višta ant kiaušinio, 2. upė, 3. žiogas, 4. dūmai, 5. ledas, 6. sniegas, 7. rankų ir kojų pirštai, 8. plaukai, 9. rašalai, 10. debesis.

- MOTINA: Matai, Birutėle, suaugę apie vaiką kalba su malonia šypsena, ne piktam, nes iš jo išaugs žmogus, o gali būti net koks mokslinčius.
- BIRUTĖ: Bet, mamute, juk iš asilo neišaugs arklys, nors jis ir ilgai gyventų. Net jeigu ir stovėtų šalia jo.
- MOTINA: Matai, Birutėle, tu panaudojai įvairius gyvulius, o aš sakiau apie tą patį žmogų.
- BIRUTĖ: (Pamojus su ranka) Vis vien iš Jurgučio nieko gero neišeis.
- MOTINA: O ar tu norėtumei, kad Jurgutis su tavim niekad nebežaistų?
- BIRUTĖ: (Ūmai) Ne, mamule, to aš nenorėčiau. Jis ne žioplųs!
- MOTINA: Tad, eik, žaisk toliau, ir nesiskūsk.
- BIRUTĖ: (padariusi šelmišką knikselį, su ranka pamosikuodama išbėga) Sudievu, mamule!

(Bus daugiau)

Snaigių galvosūkio atsakymai (psl. 27) — Skersai: 2. linksmumas, 6. aidas, 8. židiny, 9. ai, 10. irgi, 12. slidu, 14. ilgėti, 15. margas, 16. ten, 17. pagavo, 18. sala. Žemyn: 1. nuskintum, 2. laužas, 3. nuodai, 4. butas, 5. snaigės, 7. dargana, 10. ilgesys, 11. it, 13. ledas, 14. irt.

SAUSIO

ŠVENTĖS ir VARDINĖS

1. NAUJIEJI METAI.
Fulgentas, Konata, / Arvaidas, Sniega
2. Adalardas, Stefana, / Drovydas, Gailutė
3. Florentas, Genovaitė, / Viltautas, Vyda
4. Rigobertas, Angela, / Arimantas, Ardanga
5. Telesforas, Emilija, / Vaidenis, Gedutė
6. TRYŠ KARALIAI — Kasparas, Merkelis, Baltazaras
Melanas, Viltrūda, — Arūnas, Ginda
7. Vidukindas, Kentigerna, / Rutenis, Raudvilė
8. Apolinaras, Gudulė / Vilintas, Gintė
9. Filanas, Paskazija, / Algis, Gabija
10. Agatas, Setrida, / Ginvilas, Ragailė
11. Palemonas, Fidemija, / Audrius, Vilnė
12. Arkadas, Cezarija, / Vaigedas, Gida
13. Vivas, Iveta, / Dargaudas, Gilvė
14. Hilaras, Makrina, / Laimis, Aukšė
15. Povilas, Meda, / Saulius, Snieguolė
16. Marcelis, Priscilė / Draumantas, Ringėla
17. Antanas Leonilė, / Dovainas, Vilda
18. Leobardas, Liberta, / Gedigaudas, Ragnytė
19. Marijus, Pija, / Raivedys, Gida
20. Fabijonas, Sebastijonas, / Daugvydas, Nomeda
21. Auguras, Agnietė, / Galiginas, Garsė
22. Anastazas, Blesilė, / Vingaudas, Nauta
23. Raimundas, Emercijona, / Gailigedas, Gunda
24. Timotiejus, Bertrandas, / Žugaila, Gaivilė
25. Amarinas, Toretgida, / Viltenis, Vaira
26. Polikarpas, Paulė, / Rimantas, Singa
27. Jonas Auksaburnis, Devota, / Jogundas, Vėjūna
28. Valeras, Kinera, / Gedautas, Nijolė
29. Pranciškus Salezas, / Girkantas, Žibutė
30. Adelmas, Adelgunda, / Milgaudas, Banguolė
31. Jonas Bosko, Luiza, / Eidigintas, Jaunega.

“EGLUTĖ” sveikina visus, kurie švenčia vardin